

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720202991
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3720202991.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: F., proti žalovanému: V., o návrhu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 19. novembra 2020, č.k. 7C/43/2020-31, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti, ktorou vydal zabezpečovacie opatrenie, ktorým zriadil záložné právo v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky na nehnuteľnostiach žalovaného zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. L. a v súvisiacej časti o trovách konania, **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím, súd prvej inštancie na návrh žalobcu vydal zabezpečovacie opatrenie, ktorým zriadil záložné právo v prospech **F. X. V.**, nar. **XX.XX.XXXX**, bytom **L.** na zabezpečenie jeho pohľadávky z titulu poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 140.000,- eur na nehnuteľnostiach žalovaného zapísaných na LV č. XXXX katastrálne územie **L.**, a to k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 800 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 250 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 442 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1651 m² a k stavbe **Y.** súp. č. XXXX stojaca na parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca **sa** podaným návrhom domáhal zriadenia súdneho záložného práva v prospech žalobcu, za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky z titulu poskytnutých pôžičiek v prospech žalovaného, v celkovej sume 910.000,- eur, a to na nehnuteľnostiach žalovaného zapísaných na LV č. XXXX katastrálne územie **L.**, v konkrétosti na parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 800 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 250 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 442 m², k parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1651 m² a k stavbe **C.** súp. č. XXXX stojaca na parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca uzavrel so žalovanou spoločnosťou, v ktorej jeho bývalá manželka **S. V.** je konateľkou a spoločníkmi sú ich deti, zmluvy o pôžičkách, na základe ktorých žalovanej poskytol plnenie zo svojho účtu, ktorý je jeho výlučným vlastníctvom a to z toho dôvodu, že Rozsudkom Okresného súdu Žilina 42C/45/2016-20 zo dňa 26.02.2016 bolo zrušené BSM za trvania manželstva medzi ním a jeho vtedajšou manželkou **S. V.** s tým, že následne v roku 2020 bolo manželstvo žalobcu a **S. V.** rozvedené, pričom BSM manželov nebolo v lehote do 3 rokov vyporiadané. Dňa 14.04. 2016 previedol žalobca na účet žalovanej vedený v **K.** zo svojho účtu čiastku vo výške 15.000,- eur, ktorá čiastka bola aj v uvedený deň na účet žalovanej pripísaná. **V** tento deň uzavreli aj zmluvu o pôžičke, v ktorej bolo uvedené, že žalovaná, ako dlžník sa zaväzuje pôžičku vo výške 15.000,- eur vrátiť do 31.12.2017, bez dohodnutého úroku z pôžičky. Nakoľko doteraz uvedené finančné prostriedky zo strany

dlužníka uhradené neboli, dostala sa tak žalovaná do omeškania. Dňa 23.05.2016 poukázal žalobca na účet žalovanej čiastku vo výške 40.000,- eur ako pôžičku a následne 24.05.2016 uzavreli zmluvu o pôžičke na sumu 40.000,- eur bez dohodnutých úrokov s tým, že dlžník žalobcovi uvedenú pôžičku mal vrátiť do 31.12.2017. Dňa 13.12.2016 žalobca opäť poukázal na účet žalovanej sumu vo výške 25.000,- eur, ktorá čiastka bola pripísaná na účet dlžníka dňa 14.12.2016, v ktorý deň uzavreli zmluvu o pôžičke, kde sa dlžník zaviazal uvedenú pôžičku bezúročne vrátiť do 14.12.2017. Dlžník pôžičku nevrátil. Dňa 07.11.2017 žalobca zadal príkaz na úhradu čiastky 60.000,- eur zo svojho účtu na účet žalovanej, ktorá platba bola na účet žalovanej pripísaná 08.11.2017, rovnako na základe zmluvy o pôžičke. Keďže žalovaná odmietla žalobcovi vrátiť pôžičky, žalobca podal na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 140.000,- eur s príslušenstvom, ktorý súd na základe listinných dôkazov vydal dňa 21.10.2020 platobný rozkaz pod sp. zn. 1Up/1894/2020 na zaplatenie 140.000,- eur s príslušenstvom, proti ktorému platobnému rozkazu podala žalovaná odpor, ktorý žalobcovi doposiaľ doručený nebol, avšak žalobca predpokladá, že jeho obsahom bude tak, ako to vyplýva z vyjadrenia konateľky žalovaného, že pôžičky neuznáva, s tým že má ísť o vymyslené pohľadávky a tieto nikdy neuhradí. Žalobca ďalej uviedol, že žalovanej okrem vyššie uvedených pôžičiek, poskytol aj ďalšie pôžičky - finančné prostriedky, a to dňa 23.02.2017 sumu vo výške 500.000,- eur, dňa 05.08.2016 vo výške 100.000,- eur, 27.04.2018 vo výške 50.000,-, 15.10.2018 vo výške 50.000,- eur, 27.08.2019 vo výške 30.000,- a 30.09.2019 vo výške 40.000,- eur, t.j. ďalších 770.000,- eur. Keďže žalovaná, v zastúpení konateľkou S. V. mu odmieta pôžičky vrátiť a navyiac, uzatvorila s S. V. z neznámych dôvodov Zmluvu o zriadení záložného práva v jej prospech na všetok nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX v katastrálnom území L., ktorá Zmluva o zriadení záložného práva je evidovaná pod č. V XXXX/XXXX, žalobca má obavu, že jeho peňažné pohľadávky ako veriteľa žalovanej nemusia byť uspokojené, pretože zriadené záložné právo ohrozuje postavenie žalobcu ako veriteľa. Keďže základným účelom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia je zvýšiť vymožitelnosť peňažnej pohľadávky veriteľa a obmedziť priestor dlžníka na zbavenie sa majetku, ktorý by inak bolo možné exekúciou postihnúť navrhol vydanie zabezpečovacieho opatrenia v uvedenom znení.

3. Na osvedčenie tvrdených skutočností predložil žalobca spolu s návrhom: Rozsudok Okresného súdu Žilina 42C/45/2016, Platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica 1Up/1894/2020, Zmluvu o pôžičke zo dňa 14.04.2016, Zmluvu o pôžičke zo dňa 24.05.2016, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 40.000,- eur, Zmluvu o pôžičke zo dňa 14.12.2016, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 25.000,- eur, Zmluvu o pôžičke zo dňa 08.11.2017, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu vedeného v Y., zo dňa 06.10.2020 na sumu 60.000,- eur, Zmluvu o pôžičke zo dňa 23.02.2017, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 500.000,- eur, Zmluvu o pôžičke zo dňa 04.08.2016, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 50.000,- eur, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 50.000,- eur prevedených 15.10.2018, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 na sumu 30.000,- eur prevedených 27.08.2019, potvrdenie o transakcii z účtu žalobcu vedeného v Y., zo dňa 06.10.2020 na sumu 40.000,- eur prevedených 30.09. 2019 a LV č. XXXX katastrálne územie L..

4. Preskúmaním predložených listinných dokladov mal za osvedčené, že Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 21.10.2020 platobný rozkaz č.k. 1Up/1894/2020, ktorým zaviazal žalovanú - spoločnosť V., k povinnosti zaplatiť žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu istinu 140.000,- eur spolu s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 15.000,- eur od 01.01.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 40.000,- eur od 01.01.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25.000,- eur od 15.12.2017 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 60.000,- eur od 01.04.2019 do zaplatenia, alebo v tej istej lehote podať odpor. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 14.04.2016 mal súd za osvedčené, že dňa 14.04.2016 bola prevedená z účtu žalobcu na účet spoločnosti V.. suma 15.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do 31.12.2017 vrátiť. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 24.05. 2016 mal súd za osvedčené, že dňa 24.05.2016 bola prevedená z účtu žalobcu na účet spoločnosti V. suma 40.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do 31.12.2017 vrátiť. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 14.12.2016 mal súd za osvedčené, že dňa 14.12.2016 bola prevedená z účtu žalobcu na účet spoločnosti V.. suma 25.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do 14.12.2017 vrátiť. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 08.11.2017 mal súd za osvedčené, že dňa 08.11.2017 bola prevedená z účtu žalobcu na účet spoločnosti V.. suma 60.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do

31.03.2019 vrátiť. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 23.02.2017 mal súd za osvedčené, že dňa 23.02.2017 bola prevedená zo spoločného účtu manželov X. V. (žalobcu) a manželky S. V. (konateľky žalovanej) na účet spoločnosti V. suma 500.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do 24.02.2018 vrátiť. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 05.08.2016 mal súd za osvedčené, že dňa 05.08.2016 bola prevedená z účtu žalobcu na účet spoločnosti V. suma 100.000,- eur ako pôžička pre uvedenú spoločnosť, pričom dlžník sa zaviazal uvedenú pôžičku v termíne do 31.12.2020 vrátiť. Z potvrdení o transakciách z účtu žalobcu zo dňa 06.10.2020 mal súd za osvedčené, že dňa 23.05.2016 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 40.000,- eur na účet príjemcu N. (ďalej len „účet príjemcu“), dňa 13.12.2016 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 25.000,- eur na účet príjemcu, dňa 23.02.2017 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 500.000,- eur na účet príjemcu, dňa 27.04.2018 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 50.000,- eur na účet príjemcu, dňa 15.10.2018 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 50.000,- eur na účet príjemcu, dňa 27.08.2019 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 30.000,- eur na účet príjemcu, dňa 30.09.2019 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 40.000,- eur na účet príjemcu, pričom pri každom prevode bola informácia pre príjemcu K.. Z potvrdenia o transakciách z účtu žalobcu zo dňa 07.10.2020 mal súd za osvedčené, že dňa 07.11.2017 bola z bankového účtu žalobcu odoslaná platba v sume 60.000,- eur na účet príjemcu s poznámkou pre príjemcu K.. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie L., mal súd za osvedčené, že na danom liste vlastníctva sú zapísané nasledovné nehnuteľnosti: parcela KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 800 m², parcela KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 250 m², parcela KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 442 m², parcela KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1651 m² a stavba - Y. súp. č. XXXX stojaca na parc. KNC XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie. Ďalej mal súd za osvedčené, že vlastníkom predmetných nehnuteľností v spoluvlastníckom podiele 1/1 je spoločnosť V. teda žalovaná. Súd mal tiež za osvedčené, že na predmetnom liste vlastníctva je v časti C - farchy, zapísané záložné právo na základe Zmluvy o záložnom práve V XXXX/XXXX, ktoré je zriadené v prospech S. V., nar. XX.XX.XXXX, a zaťažuje všetky nehnuteľnosti i stavbu uvedené na danom liste vlastníctva.

5. Za aplikácie ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, 2 veta prvá, § 329 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 340 ods. 1, § 343 ods. 1, 2, 3, § 344 CSP na osvedčený skutkový stav súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podaného návrhu čo do základu, nevyhoveli mu len čo do rozsahu zabezpečovanej pohľadávky majúca za splnené všetky podmienky na zriadenie sudcovského záložného práva, a to jednak podanie návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet záložného práva, zabezpečenie peňažnej pohľadávky a reálnu existenciu obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Pokiaľ sa jedná o hrozbu zmarenia prípadnej budúcej exekúcie, tu súd mal za osvedčené, že žalovaná uskutočňuje také právne úkony, ktoré môžu pre žalobcu predstavovať reálnu možnosť sťaženia vymožiteľnosti jeho peňažnej pohľadávky, kedy na základe Zmluvy o záložnom práve pod V XXXX/XXXX, ktoré je zriadené v prospech konateľky žalovanej na príslušnom LV, existuje skutočná obava zo sťaženia, prípadne až z úplného znemožnenia upokojenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa. Zároveň sa súd zaoberal rozsahom možného zriadenia záložného práva, a to v zmysle zabezpečenia pohľadávky žalobcu. Z predložených listinných dôkazov mal súd za nepochybne osvedčené, že žalobca sa na Okresnom súde Banská Bystrica domáhal návrhom na vydanie platobného rozkazu uhradenia pohľadávky v sume 140.000,- eur od žalovanej, ktorú pohľadávku mu súd priznal (zatiaľ, z dôvodu podaného odporu, neprávoplatným) rozhodnutím. Pokiaľ sa žalobca v súdnom konaní domáhal vydania platobného rozkazu na sumu 140.000,- eur, ktorému návrhu súd vyhovel má za to, že je možné túto pohľadávku zabezpečiť v danej výške formou zriadenia súdneho záložného práva, teda je možné v tomto rozsahu vydať zabezpečovacie opatrenie. Ak sa však žalobca domáhal vydaním zabezpečovacieho opatrenia zabezpečenia pohľadávky v celkovej sume 910.000,- eur, súd nemal z predložených listinných dôkazov za nepochybne osvedčenú existenciu pohľadávky žalobcu v tejto výške, a preto návrh žalobcu vo zvyšku, t.j. v sume prevyšujúcej sumu 140.000,- eur, zamietol. Hoci v danom prípade nie je ešte pohľadávka veriteľa právoplatne judikovaná rozsudkom súdu, keďže vo veci bol podaný odpor proti platobnému rozkazu, uvedená skutočnosť nič nemení na možnosti súdu vydať zabezpečovacie opatrenie v rozsahu nepochybne preukázanom v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, teda v rozsahu 140.000,- eur. Záverom poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením súdu, môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím z čoho je zrejmé, že zabezpečovacie opatrenie má v tomto prípade iba zabezpečovaciu funkciu, v zmysle vytvorenia, resp. posilnenia možnosti žalobcu ako veriteľa, v budúcnosti sa domôcť efektívneho výkonu svojej

pohľadávky. V danej veci preto nedôjde k neprimeranému zásahu do vlastníckeho práva žalovanej, nakoľko prípadný výkon záložného práva je viazaný až na právoplatnosť súdneho rozhodnutia, ktorým bude pohľadávka žalobcu riadne judikovaná.

Keďže v danom prípade súd návrhu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel, priznal mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň súd uvádza, že hoci nevydal zabezpečovacie opatrenie na zabezpečenie pohľadávky v žalobcom požadovanom rozsahu, t.j. na sumu 910.000,- eur, považuje už samotné zriadenie záložného práva za vyhovenie návrhu žalobcu, a teda za jeho plný úspech, teda mu možno priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, voči jeho vyhovujúcej časti a tiež súvisiacej časti o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a priznanie žalovanej nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uplatňujúc dôvody na odvolanie (posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu) uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie o naplnení zákonných predpokladov pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Podľa jej názoru nebola splnená jedna zo základných podmienok, a to osvedčenie existencie peňažnej pohľadávky žalobcu, ktorej splnenie má byť zabezpečené prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia, teda tzv. sudcovského záložného práva. Súd mal síce za preukázané, že Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní pod sp. zn. 1ÚP/1894/2020 dňa 21.10.2020 vydal platobný rozkaz, ktorým žalovanej uložil zaplatiť v prospech žalobcu sumu 140.000,- eur, táto skutočnosť však nie je postačujúcou pre záver o osvedčení existencie peňažnej pohľadávky u žalobcu. Je zrejmé, že ide o platobný rozkaz vydaný v tzv. upomínacom konaní upravenom zákonom č. 307/2016 Z.z., z ktorého § 3 je zrejmé, že v takomto konaní súd vychádza výlučne z tvrdení a listín predložených žalobcom bez toho, aby súčasne skúmal dôvodnosť či oprávnenosť tohto nároku. V drvivej väčšine prípadov tak na podklade formálne správneho žalobného návrhu je vydávaný platobný rozkaz podľa návrhu žalobcu, nemožno to však považovať za osvedčenie skutočnosti, že žalovaný nárok v skutočnosti existuje a tiež že je v žalovanej výške. K takémuto záveru možno dospieť len vtedy, ak by proti takémuto platobnému rozkazu nebol podaný odpor, prípadne ak by podaný bol, avšak žalovaná by pohľadávku v celom rozsahu nerozporevala, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde. Povinnosťou súdu tak bolo oboznámiť sa s obsahom podaného odporu a až na základe námietok žalovanej obsiahnutých v odpore a po ich zvážení rozhodnúť o tom, či existuje dôvodná pochybnosť o existencii alebo výške uplatňovanej pohľadávky, pričom je zrejmé, že súd prvej inštancie mal vedomosť o podaní odporu zo strany žalovanej, napriek tomu neskúmal jeho obsah. Z uvedeného dôvodu preto podľa jeho názoru vydaným rozhodnutím, súd prvej inštancie zasiahol do základného práva žalovanej na spravodlivý proces. Pokiaľ by sa totiž bol oboznámil s obsahom odporu, bol by zistil, že žalovaná v celom rozsahu popiera uplatnený nárok čo do dôvodu aj do výšky, argumentujúc nepravdivosťou tvrdenia žalobcu, že peňažné sumy boli na účet žalovaného poskytnuté z jeho výlučného majetku. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 26.02.2016 sp. zn. 42C/45/2016-20 bolo zrušené BSM žalobcu a jeho vtedajšej manželky, súčasnej konateľky žalovanej spoločnosti, ktoré doposiaľ vyporiadané nie je. Jeho súčasťou boli aj finančné prostriedky, ohľadom ktorých sa účastníci BSM dohodli, že budú použité ako kapitálový vklad do spoločnosti žalovanej, ktorej spoločníkmi boli a sú deti žalobcu a konateľky žalovanej. Predstavovali tak akýsi rodinný majetok, ktorý mal byť použitý na pokrytie prevádzkových a iných nákladov spojených s rozbehom podnikateľskej činnosti žalovanej. Žalovaná namietala neplatnosť žalobcom označených zmlúv o pôžičke. Podľa jej názoru ide o tzv. dissimulované právne úkony, ktorými mal byť zakrytý skutočný dôvod a účel peňažných vkladov do spoločnosti. Za týchto okolností tak nemožno dospieť k záveru o osvedčení existencie peňažnej pohľadávky žalobcu, ktorej splnenie má byť zabezpečené prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia. Nemožno tiež súhlasiť so záverom, že je tu reálna existencia dôvodnej obavy budúceho zmarenia exekúcie z plnenia pohľadávky žalobcu vo svetle toho, že na dotknutých nehnuteľnostiach je zriadené iné záložné právo. Toto je jedným zo základných právnych inštitútov zabezpečenia splnenia pohľadávky, ktorého zriadenie je vecou dohody medzi veriteľom a dlžníkom za prípadnej účasti záložcu. Jeho vznik je podmienený vkladom do katastra, pričom v samotnom vkladovom konaní je povinnosťou katastrálneho odboru preskúmať okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na platnosť predloženého právneho titulu, na základe ktorého má byť vklad povolený, k naplneniu čoho došlo tiež pri zriadení záložného práva v prospech konateľky žalovanej, ktorá skutočnosť nemôže byť v žiadnom prípade podľa názoru

žalovanej dôvodom sama o sebe pre vyslovenie záveru o dôvodnosti obavy budúceho marenia exekúcie, ak navyše neexistujú pochybnosti o existencii takéhoto záložného práva, o jeho právnom dôvode či vzniku. Vyvedené závery navyše súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného dostatočne neodôvodnil, čím zasiahol do jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

7. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhoval uznesenie v napadnutých častiach ako vecne správne potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacieho konania v rozsahu 100%. K naplneniu žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov podľa jeho názoru jednoznačne neprišlo. Predovšetkým tvrdenia žalovanej sú v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi. Popieranie pohľadávky žalobcu vo výške 140.000,- eur je mylné, nesprávne a účelové. Bolo nepochybne zistené, že BSM žalobcu a jeho bývalej manželky (konateľky žalovanej) bolo zrušené počas trvania ich manželstva, a to Okresným súdom Žilina. Žalobca poskytoval finančné prostriedky žalovanej na základe platných zmlúv o pôžičke z jeho účtu, ku ktorému bývalá manželka nemala žiadne vlastnícke právo. Zmluvy vyhotovovala konateľka žalovanej, jednalo sa o pôžičky s dohodnutým termínom vrátenia. Okrem zmlúv boli predložené aj reálne potvrdenia transakcií (prevodov) z jeho účtu na účet žalovanej.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej "CSP") po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v jeho odvolaní dotknutej časti vydané podľa § 359 CSP, proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 357 písm. d/ CSP), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v jeho vyhovujúcej časti, ako aj v súvisiacej o trovách konania, ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario). Rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej - zamietajúcej časti nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Súd prvej inštancie návrhu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia v základe a čo do rozsahu zabezpečovanej pohľadávky v ťažiskovej časti vyhovel z dôvodu, že považoval za splnené zákonné podmienky na využitie tohto inštitútu, keďže žalobca podľa jeho názoru dostatočným spôsobom osvedčil svoje tvrdenia vo vzťahu k dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má prostredníctvom využitia tohto inštitútu poskytnúť ochrana. Žalovaná odvolaním namietala správnosť tohto záveru tvrdiac, že podľa jej názoru nebola splnená základná podmienka vyžadovaná zákonom pre takýto postup a to osvedčenie existencie peňažnej pohľadávky žalobcu, ktorej splnenie má byť týmto spôsobom zabezpečené, keďže konanie vo veci samej (v štádiu upomínacieho) doposiaľ právoplatne skončené nebolo, keďže žalovaná podala voči vydanému platobnému rozkazu odpor, v ktorom spochybňuje zabezpečovanú pohľadávku čo do základu, aj čo do výšky, ktoré skutočnosti podľa jej názoru súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Rovnako podľa jej názoru odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nedáva odpoveď na otázku, v čom vzhľadom súd prvej inštancie existenciu obavy z ohrozenia práva žalobcu existenciou iného záložného práva. Uplatňuje vychádzajúc z obsahu odvolania nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, tiež nedostatok dôvodov rozhodnutia a v konečnom dôsledku tiež tvrdí porušenie jej práva na spravodlivý proces (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/, tiež d/ a b/ CSP).

11. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd nezistil vadu týkajúcu sa procesných podmienok spôsobilú k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a jej existenciu odvolateľka ani netvrdila.

12. Odvolací súd v ďalšom z hľadiska odvolacieho prieskumu po dôkladnom oboznámení sa s obsahom spisového materiálu so zreteľom na podané odvolanie a v ňom produkované odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ tiež d/ a b/ CSP, posúdil námietky žalovanej smerujúce proti vyhovujúcemu výroku ako nedôvodné, nespôsobilé privodiť v prospech nej priaznivejšie rozhodnutie. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v čase jeho rozhodovania zistené a osvedčené skutočnosti vyhodnotil

v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a z nich vyvodil správny právny záver o splnení zákonných podmienok pre vydanie žalobcom požadovaného zabezpečovacieho opatrenia pri neexistencii zistenia porušenia práva na spravodlivý proces na strane žalovanej, či takej vady, ktorá by bola spôsobilou k záveru, že v jej dôsledku je rozhodnutie vecne nesprávne. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach naň odkazuje, aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení vo svetle ktorých osvedčené skutočnosti posudzoval, ktoré vytvárajú dostatočné východiská tak pre vykonanie odvolacieho prieskumu, ako aj v konečnom dôsledku pre jeho potvrdenie.

13. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza:

14. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

15. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

16. Podľa § 326 ods. 1, 2 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 CSP uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

17. Podľa § 328 ods. 1 CSP, Ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

18. Súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (§ 329 ods. 1 CSP). Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP).

19. Podľa § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

20. Podľa § 343 ods. 2 CSP, záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

21. Podľa § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

22. Podľa § 344 CSP, ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

23. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, teda súd môže nariadiť neodkladné (tiež zabezpečovacie) opatrenie, ak je potrebné, aby boli bezodkladne upravené pomery, alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Účelom tohto opatrenia je rýchlá a účinná reakcia súdu na deklarovany stav v právnych vzťahoch sporových strán, pokiaľ súd posúdením tvrdení a predložených dôkazov žalobcom v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, má dostatočným spôsobom osvedčenú potrebu zásahu do práv, resp. právnych vzťahov, ktoré sú medzi stranami sporu sporné. Charakter zabezpečovacieho opatrenia umožňuje, aby súd pred rozhodnutím o návrhu na jeho vydanie, nevykonal výsluch strán, ani si nevyžiadal ich vyjadrenie. V návrhu však musia byť uvedené rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená a tieto skutočnosti musia hodnoverne osvedčovať dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. K návrhu musí žalobca (navrhovateľ) pripojiť listiny na ktoré sa

odvoláva, pretože hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku môže dosiahnuť len relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou. Listinné dôkazy majú pri rozhodovaní o nariadení zabezpečovacieho opatrenia osobitný význam, keďže súd nevykonáva plnohodnotné dokazovanie, ktoré má v tomto prípade povahu osvedčovania, čo znamená, že osvedčené skutočnosti spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Je preto povinnosťou navrhovateľov neodkladného opatrenia dosiahnuť hodnoverné osvedčenie tvrdených skutočností. Z dikcie zákona vyplýva, že potreba úpravy musí byť naliehavá, potrebná a musí byť odôvodnená individuálnymi okolnosťami prípadu. Je osvedčená len vtedy, ak okrem osvedčenia existencie právnych vzťahov medzi účastníkmi, je osvedčené aj ohrozovanie, alebo porušenie konkrétneho práva žalobcu, ktorému je možné poskytnúť ochranu zabezpečovacím opatrením. Predbežná ochrana neosvedčeného nároku by bola v rozpore so zmyslom a účelom zabezpečovacieho opatrenia.

24. Medzi neodkladným a zabezpečovacím opatrením je vzťah subsidiarity vyjadrený v § 324 ods. 3 CSP, vychádzajúc z ktorého regulovanie vzťahov prostredníctvom inštitútu zabezpečovacieho opatrenia má vždy prednosť pred reguláciou neodkladným opatrením, inak povedané, neodkladné opatrenie možno nariadiť za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

25. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná (prípadne už bola judikovaná) s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Zabezpečovacie opatrenie môže súd nariadiť tak pred začatím konania, predmetom ktorého je judikovanie pohľadávky, či v jeho priebehu, ako aj po jeho skončení. Jeho nariadenie je namieste aj v prípade, ak majetok dlžníka je zaťažený skoršími záložnými právami a veriteľ má záujem v prípade judikovania tejto pohľadávky vymôcť ju v exekučnom konaní. Prostredníctvom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia totiž získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť prísť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP aj napriek existencii skoršieho záložného práva. Vychádzajúc z ust. § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, totiž exekúciu na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ, alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí. Zabezpečovacie opatrenie nie je možné stotožniť s exekučným záložným právom. Jeho zriadením vzniká záložné právo, ktoré má z dôvodu, že sa zriaďuje v súdnom konaní prívlastok sudcovské. Z hľadiska jeho charakteru nadobúdajú subjekty zabezpečovacieho opatrenia postavenie účastníkov vzťahu z titulu záložného práva a v týchto intenciách medzi nimi vznikajú aj práva a povinnosti. Vzhľadom na tieto aspekty preto nemožno zabezpečovacie opatrenie vnímať ako procesný inštitút a jeho trvanie nemusí byť a spravidla by ani nemalo byť, podmienené právoplatným skončením konania o judikovanie pohľadávky. Tak ako správne v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza tiež súd prvej inštancie, predpokladmi pre jeho nariadenie, vychádzajúc zo zákonnej formulácie tohto inštitútu, je existencia návrhu na jeho vydanie, spôsobilý predmet záložného práva ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, zistenie, že zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať výlučne peňažnú pohľadávku a existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie.

26. Dôvodnosť vydania zabezpečovacieho opatrenia v danom prípade podľa žalobcu vyplýva z jeho obavy z bezprostredne hroziacej ujmy v podobe ohrozenia reálnej vymožitelnosti jeho pohľadávky uplatnenej v súdnom konaní (doposiaľ právoplatne nejudikovanej) v dôsledku nakladania žalovanou s dotknutými nehnuteľnosťami, v konkrétnostiach prostredníctvom zriadenia t.č. už existujúceho záložného práva k nim v prospech konateľky spoločnosti žalovanej.

27. V konkrétnostiach posudzovanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že pred Okresným súdom Banská Bystrica prebieha upomínacie konanie pod č.k. 1ÚP/1894/2020, pod ktorou spisovou značkou bol vydaný platobný rozkaz dňa 21.10.2020, ktorým bola zaviazaná žalovaná spoločnosť V. k zaplateniu žalobcovi celkovej čiastky 140.000,- eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, ktorý priznaný nárok, ako nebolo medzi stranami sporné, má pôvod v zmluvách o pôžičkách, ktoré v kópiách v písomnom vyhotovení pripojil spolu s návrhom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia tiež do tohto konania žalobca. K jednotlivým zmluvám o pôžičkách pripojil kópie zadaných transakcií svedčiacich o prevode príslušných finančných čiastok z účtu žalobcu. Tiež nie je sporným, že proti tomuto platobnému rozkazu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, spochybňujúc priznanú pohľadávku

čo do základu aj čo do výšky, tvrdiac, ako uvádza aj v priebehu tohto odvolacieho konania, neplatnosť zmlúv o pôžičkách, ktorá má mať pôvod v tom, že tieto právne úkony sú dissimilované.

28. Z pripojeného výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. L. vyplýva, že žalovaná je vlastníkom nehnuteľností na tomto LV zapísaných, špecifikovaných vo výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom rovnako nie je medzi stranami sporným, že v časti C ľarchy je zapísané zriadenie záložného práva v prospech konateľky žalovanej S. V. (bývalej manželky žalobcu) pod V XXXX/XXXX.

29. Preskúmaním vyššie uvedených skutočností odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal potrebu naliehavého využitia požadovaného inštitútu zabezpečovacieho opatrenia zriadením tzv. sudcovského záložného práva k dotknutým nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX v k .ú. L., ktorých aktuálnym vlastníkom je žalovaná, a to pre opodstatnenosť obavy z reálneho sťaženia, ak nie priamo zmarenia vymožitelnosti jeho t.č. ešte nejudikovanej, avšak v tomto konaní osvedčenej pohľadávky (prostredníctvom predloženia listinných dokladov a to zmlúv o pôžičkách pochádzajúcich z obdobia od 14.4.2016 do 8.11.2017 v celkovej výške 140.000,- eur, v ktorých vystupuje žalobca v postavení veriteľa a žalovaná v postavení dlžníka, tiež k nim sa vzťahujúcim potvrdeniam o bankových transakciách vo výškach súladných s obsahom týchto zmlúv z účtu žalobcu vedeného v Y..) a to z dôvodu už t.č. na nehnuteľnostiach reálne zriadeného záložného práva v prospech konateľky žalovanej (zmluva o jeho zriadení odkladovaná pod V XXXX/XXXX) a tiež, že nemožno vylúčiť zriadenie v poradí aj ďalších záložných práv, ktoré by žalobcu v prípade vykonávacieho konanie ak nie diskvalifikovali, tak výrazne znevýhodnili vo výkone jeho práva na uspokojenie jeho pohľadávky (samozrejme za situácie ak by bola tiež súdom judikovaná). Už za existencie aktuálneho záložného práva došlo k vytvoreniu takého v neprospech žalobcu diskonformného stavu, v dôsledku ktorého by aj následné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vo veci samej vo výsledku mohlo stratiť opodstatnenie vo svetle reálnej vymožitelnosti jeho pohľadávky. Keďže súdom zriadené záložné právo tak jednoznačne smeruje k zabezpečeniu peňažnej pohľadávky z právneho vzťahu zmlúv o pôžičke, zaťažené nehnuteľnosti sú nesporne spôsobilým predmetom záložného práva a tiež vzhľadom k existujúcemu záložnému právu a s jeho výkonom spojennej právnej úpravy znevýhodňujúcej žalobcu aj v prípade dosiahnutia judikovanej pohľadávky v procese vykonávacom bez vydania zabezpečovacieho opatrenia, tu je existencia reálnej obavy zo zmarenia vynútiteľnosti rozhodnutia o pohľadávke žalobcu, čo pri súčasnej existencii návrhu žalobcu na využitie dotknutého inštitútu, súd prvej inštancie správne posúdil, že boli naplnené zákonné predpoklady pre jeho vydanie v rozsahu jeho vyhovujúcej časti.

30. Nedôvodne odvolateľka namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami žalovanou uvedenými v odpore proti vydanému platobnému rozkazu v upomínacom konaní, v ktorom namieta uplatnenú pohľadávku čo do základu aj čo do výšky, tvrdiac o.i. neplatnosť zmlúv o pôžičkách od ktorých odvodzuje žalobca v danom konaní uplatnený nárok.

31. Úlohou súdu prvej inštancie, ale ani odvolacieho súdu v procese rozhodovania o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, totiž nebolo a nie je skúmať dôvodnosť tvrdení žalovanej o existencii takých skutočností, ktoré podľa jej názoru nasvedčujú v prospech ňou tvrdenej nedôvodnosti uplatneného nároku, teda posudzovať dôvodnosť skutočností, ktoré môžu byť predmetom posudzovania len vo veci samej, ale jeho úlohou bolo iba preskúmať existenciu zákonných predpokladov pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia, s ktorým limitom závery súdu prvej inštancie plne korešponujú.

32. K odlišnému záveru na akom založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tak nie sú spôsobilé odvolacie námietky žalovanej, ktorými takto v princípe namieta nedostatočne zistený skutkový stav, či podľa nej jednostranne prevzatú argumentáciu žalobcu súdom prvej inštancie o skutočnostiach spôsobilých k záveru o osvedčení existencie pohľadávky žalobcu voči žalovanej, na zabezpečenie ktorej má slúžiť vydané zabezpečovacie opatrenie.

33. Ako už bolo uvedené vyššie, rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení vzhľadom na charakter tohto inštitútu, ktorým je rýchla a účinná ochrana potenciálne ohrozeného práva, nepredpokladá na rozdiel od rozhodovania vo veci samej plnohodnotné dokazovanie, vyžaduje len osvedčenie tvrdených skutočností vydanie zabezpečovacieho opatrenia opodstatňujúcich, k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo. Osvedčenie rozhodujúcich skutočností v žiadnom prípade nemožno stotožniť s dokazovaním. Rozdiel medzi nimi spočíva v miere zisťovania skutkového stavu pri vydávaní rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení a rozsudku, čo je dané jeho rozsahom. Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že

súd prostredníctvom neho zisťuje len najvýznamnejšie skutočnosti rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení, pričom na rozdiel od dokazovania vo veci samej nemusí prihladať na všetky procesné formality, ako pri riadnom procesnom dokazovaní. Súd prvej inštancie v danej veci argumentáciu žalobcu a ním predložené listiny neposudzoval z hľadiska dôvodnosti žaloby vo veci samej, ale výlučne a správne len v limitoch osvedčenia takých skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre potreby rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení a ním vyvedené závery v tomto smere tiež odvolací súd považuje za správne.

34. Nespôsobilé k odlišnému rozhodnutiu sú tiež s predchádzajúcou námietkou previazané námietky žalovanej spočívajúce v tom, že vydaniu zabezpečovacieho opatrenia bráni neexistencia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktorým by bola pohľadávka žalobcovi súdom priznaná, keďže žalovaná podala odpor proti vydanému platobnému rozkazu a tiež, že zo samotnej existencie zriadeného záložného práva v prospech konateľky žalovanej nemožno ešte odvodzovať obavu zo zmarenia vymožitelnosti aj prípadne existujúcej pohľadávky žalobcu.

35. Predovšetkým z ust. § 343 ods. 1 CSP, upravujúceho predpoklady vydania zabezpečovacieho opatrenia nevyplýva, že prostredníctvom neho možno zabezpečiť výlučne judikovanú pohľadávku veriteľa, to znamená pohľadávku právoplatne súdom priznanú a vykonateľnú, ale prostredníctvom jeho vydania možno zabezpečiť aj pohľadávku, ktorá je ešte len v procese jeho možného judikovania, teda ktorá bola uplatnená v súdnom konaní, o ktorý prípad ide tiež v posudzovanej veci, ale dokonca tiež pohľadávku, ktorá ešte na súde uplatnená ani nebola. Existenciou výlučne judikovanej pohľadávky je limitovaný, vychádzajúc z ust. § 343 ods. 3 CSP, výlučne samotný výkon záložného práva, ktorý môže nastať až potom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím, teda ako sa stala judikovanou. Odvolací súd sa rovnako nemôže identifikovať s názorom žalovanej, že od existencie skôr zriadeného záložného práva, v konkrétnostiach posudzovanej veci v prospech konateľky žalovanej, nemožno odvodzovať ešte obavu zo zmarenia vymožitelnosti, prípadne tiež judikovanej pohľadávky žalobcu, a to z dôvodu, že existencia už zapísaného záložného práva, teda ťarchy znejúcej v prospech konateľky žalovanej, na identickom predmete záložného práva, jednoznačne sťažujú postavenie, a to nielen žalobcu, ale akéhokoľvek ďalšieho veriteľa vo svetle reálnej vynútiteľnosti jeho práva vo vykonávacom konaní. A práve zmyslom a primárnym účelom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie pozície konkrétneho veriteľa, ale tiež zabránenie zhoršenia jeho pozície, a to práve prostredníctvom zriadenia záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť aj prípadne neskôr judikovaná (samozrejme aj pokiaľ už judikovaná bola), prostredníctvom čoho sa zamedzí alebo redukuje možné nebezpečenstvo uspokojenia jeho pohľadávky. Práve z tohto dôvodu možno zabezpečovacie opatrenie nariadiť tak pred začatím konania (§ 344 v spojení s § 337 CSP), v priebehu konania, ako aj po jeho skončení (§ 344 v spojení s § 338 CSP). Je potrebné si totiž uvedomiť, že v súlade s § 61a ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu na záloh možno viesť len vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ, alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí. Prostredníctvom vydania zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť, v prípade, ak dosiahne judikovanie pohľadávky, pristúpiť k výkonu záložného práva na jej uspokojenie v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP a to aj napriek existencii skoršieho záložného práva.

36. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že týmto svojím rozhodnutím neprejudikuje (a tiež súd prvej inštancie neprejudikoval) rozhodnutie vo veci samej a dodáva, že všetky tvrdenia strán sporu obsiahnuté v podaniach, týkajúcich sa tiež návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, sú podkladom pre rozhodovanie súdu v konaní o veci samej, teda budú nepochybne predmetom vecného prieskumu súdom (za situácie, že vydaný platobný rozkaz odporom napadla žalovaná), ktorý však svojím rozsahom nepochybne presahuje limity pre uskutočnenie prieskumu v konaní o vydanie zabezpečovacieho opatrenia.

37. Vo svetle žalovanou produkovaných odvolacích námietok odvolací súd ďalej skúmal, či vo svetle v odvolaní tvrdených skutočností, (ne)došlo k naplneniu ňou uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia).

38. Naplnenie vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu žalovaná vzhľadala posúdiac obsah odvolania v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia o.i. tiež uvádzajúc, že súd prvej inštancie

nezodpovedal dostatočne akým spôsobom má existencia už existujúceho záložného práva odôvodňovať obavu z ohrozenia práva žalobcu.

39. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

40. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

41. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“, čím z hľadiska tvrdenej vady odôvodnenia rozhodnutia nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za súčasného záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rovnako netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

42. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal v princípe odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neodôvodnené, či neakceptovateľné, nevyplýva z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu osvedčených skutočností a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

43. Bez dopadu na vyššie uvedené závery, je tiež tvrdenie žalovanej, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nezaoberal všetkými skutočnosťami. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, či skutočnosťami, ktoré vyjdú v priebehu najavo, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v.

Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva. Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci jednoznačne došlo. Odôvodnenie rozhodnutia dáva jasnú odpoveď na to, prečo skoršie zriadenie záložného práva vyvoláva dôvodne obavu zo zmarenia vynútiteľnosti prípadnej judikovanej pohľadávky žalobcu.

44. V konečnom dôsledku vo vzťahu k uplatneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces) vo svetle odvolacích tvrdení, že k nemu malo dôjsť nesprávnym hodnotením v čase jeho rozhodovania zistených (osvedčených) skutočností (v konkrétnej uvádzaných v odpore proti vydanému platobnému rozkazu), čo malo za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia, tak odvolací súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí právo sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97), či právo na stranu požadované právne posúdenie a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

45. Odvolacie námietky žalovanej tak v kumulatívne neboli spôsobilé k odlišnému, v jej prospech vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

46. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti je tak vecne správne, za súčasného záveru tiež o vecnej správnosti rozhodnutia v časti o trovách konania, preto bolo potrebné toto v uvedenom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Žalovaná v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol zaoberal a ktoré by boli spôsobilé k zmene, či k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

47. Keďže v tomto prípade ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, odvolací súd súčasne rozhodol o trovách odvolacieho konania a to s poukazom na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

48. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).